

La puput

Al Camí Vell de Regencós, passat el Forn de la Calç d'Esclanyà, hi ha un mas anomenat can Puput. Cada vegada que passejo per aquells verals, sobretot a la tardor, quan hi vaig a buscar bolets, em paro a mirar les rajoles que hi ha a l'entrada, en una paret de pedra: reproduïxen el nom del mas i la imatge d'una puput amb la cresta desplegada. M'hi estic una bona estona, tot passant el dit pel relleu del dibuix, potser perquè trobo a faltar aquest ocell de bellesa acolorida, un punt exòtica, de tarannà juganer i aspecte entremaliat i una mica murri. Sortosament, però, en arribar el bon temps, una puput tornar a senyorejar pel jardí de casa (m'agrada pensar que és la mateixa de cada temporada, però no ho sé del cert).

De primer es passeja, amb vols curts i saltirons, entre les feixes dels fruiters, com si reconegués el terreny o prengués mides. Tot seguit, s'entreté llargament a l'esplanada, cercant cucs, larves i altres animalons, entre els brins i l'herba, tot escarbotant i espigolant amb aquell bec llarguíssim i encorbat. Quan n'inxampa un, el llança un xic enlaire, com si hi jugués, i llavors l'atrapa al vol, amb la punta del bec, i se l'empassa de bursada, amb un gest còmic que li estarrufa les plomes del coll. També escorcolla, obstinada i metòdica, les soques dels arbres i, fins i tot, les esclotxes de la paret de pedra, a la recerca de nius de formigues, escarbats o cargols. De vegades, quan empaita alguna bestiola, sembla que la vagi disseccionant a cops de bec, fins a trobar, com a bona gormanda, la part més tova i saborosa. De tant en tant, per mantenir l'equilibri, desplega les ales en forma de vano, i, tot mostrant aquelles franges blanques i negres, les sacseja amb una elegància hipnòtica.

Nosaltres, des del menjador estant, no gosem moure ni un múscul per no espantar-la i perdre'ns l'espectacle. Fins i tot el gos, que fa fora qualsevol animal que s'atreveixi a trepitjar les seves possessions, resta quiet, amatent als gestos de la puput. De fet, tots estem a l'aguait, esperant el moment culminant: quan la puput desplega i obre de bat a bat la seva cresta. Llavors, un cop més, quedem muts, ullpresos per aquell plomatge de foc, coronat amb punts negres, que ella agita amb indiferència. Ens mirem satisfets, acomplides les nostres esperances, mentre la puput alça el vol i el jardí sembla que quedi buit de cop. Llavors sempre em vénen al cap les paraules de Josep Maria de Sagarra: «La puput sempre és una amiga que no té preu».

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/05/13/puput/913231.html?utm_source=rss